

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing on a balcony at sunset. The man is wearing a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. The woman is wearing a red dress with a sparkling, jeweled back. They are holding wine glasses. The background shows a sunset sky over a body of water.

Maya Blakeová
Magnátův
omyl

MAYA BLAKEOVÁ

MAGNÁTŮV OMYL

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

tak jsem uvažoval o ornitologii. Nesmějte se! Vrabec i holub jsou přece ptáci, a právě jimi se vznesená věda ornitologická zabývá.

Jasně že mně jde o staré české přísloví o vrabci v hrsti a o holubovi na střeše. Abych to ale vysvětlil úplně. Uvažoval jsem o prvních láskách... a o těch dalších. První lásky jsou fajn, na tom se určitě shodneme, ale většinou nevydrží. A nemusí to být jenom tragická autonehoda nebo letecká katastrofa, tento deus ex machina mých příběhů, které hrdiny či hrdinky připraví o milovaného partnera – první lásku. Prostě je fakt, že to většinou nevyjde. A z první lásky zůstane zářivá vzpomínka... a tak trochu holub na střeše. Co by bylo, kdyby...

A pak nastává čas pro lásku druhou. Ta už většinou nebývá zdaleka tak okázalá, ale o to cennější a ve výsledku přínosnější často dokáže být.

Jsem rád, že mé autorky stále častěji píší právě o těch „druhých“ láskách. Které je třeba si najít, které je třeba si vybojovat. A u kterých často pochopíme, že na rozdíl od těch pestrobarevných „prvních“ jsou opravdové. Jsem zkrátka rád, že lásky, o nichž píší, jsou zasloužené, ne že se jen tak „vyskytly“...

S láskou

Váš Harlequin

Maya Blakeová

MAGNÁTŮV OMYL

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
What the Greek Can't Resist

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2014 by Maya Blake
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Magnátův omyl, 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2545-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2546-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2547-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Parkoviště bylo prázdné. Perla Lowellová seděla v autě a zamýšleně okusovala konec tužky. Zoufale hledala slova.

Jen čtyři řádky. Za dvě hodiny zplodila čtyři ubohé řádky – to bylo všechno, co se jí podařilo vymyslet.

Dolehla na ni tíha uplynulých i očekávaných událostí. Ode dneška za tři dny, za tři krátké dny, se bude muset postavit před rodinu a přátele a pronést řeč...

A nemám slov.

Ne, slova mám, ale nejsou pravdivá, opravila se v duchu. Protože pravda... Ne, to nemůžu... pravdu nedokážu a nesmím říct nikomu na celém světě.

Poslední tři roky byl její život jedna velká lež. Nebylo divu, že kdykoliv chtěla něco napsat, zatemnila se jí mysl a roztrásly ruce. A rozbušilo se jí srdce.

Styděla se za sebe, protože neustále lhala. Lhala, aby zachovala zdání.

Ale copak mohla dělat něco jiného? Jak by mohla laskavost, již jí prokazovali blízcí lidé, splatit tím, že jim způsobí bolest a potupí je?

Zlost se v ní svářila se zoufalstvím a beznadějí. Vytrhla list z bloku a zlostně jej roztrhla na půlky. V autě se rozlehl zvuk trhaného papíru.

Chvíli papír držela a pak ho začala trhat. Nejdřív na čtyři a pak na osm kousků. Trhala dál a dál, dokud se

list papíru nezměnil v malé útržky, které vypadaly jako silvestrovské konfety. Obrátila ruce dlaněmi vzhůru v gestu bezmoci a zadívala se na nepořádek na sedadle spolujezdce.

Nahlas zaúpěla, zabořila obličej do dlaní a doufala, že se konečně, *konečně*, rozpláče.

Slzy nepřicházely. Zůstávaly někde za víčky celé dva týdny. Trápily ji, trestaly ji za to, že je tak opovážlivá a chce je prolévat. Její pláč by byl zavrženíhodný, nemístný a neupřímný, to věděla.

Protože, někde hluboko uvnitř, cítila... úlevu. V těchto dnech měla být zlomená a uplakaná, a ona pocítovala úlevu a radost ze života!

Pomalou dala ruce dolů a zamženým pohledem se podívala okénkem ven. Vidění se jí po chvilce rozjasnilo a soustředilo se na překrásnou georgiánskou stavbu, k níž parkoviště patřilo.

Navzdory renovaci v hodnotě mnoha milionů si budova hotelu Macdonald Hall zachovala prapůvodní anglický půvab. Součástí hotelu byl exkluzivní Macdonald Club, přístupný jen členům a pozvaným návštěvníkům podobně jako rozsáhlé golfové hřiště, rozkládající se hned vedle hotelu.

V celém komplexu starých budov byl veřejnosti přístupný pouze bar a jen v době od sedmi do půlnoci.

Perla se hluboce nadechla a dívala se na roztrhané kousky papíru. Provinile se kousla do rtu, když si uvědomila, jak dobře se cítila, když papír trhala. Jen tehdy, když se nemusela držet zpátky, když nemusela hlídat každé slovo a nemusela se nutit se do úsměvu, jen tehdy byla aspoň trochu šťastná...

Ten pocit, jak bezpečně věděla, nebude mít dlouhého trvání. Přejde zítřek, který bude muset přetrpět a pak přijdou další a další dny.

Sáhla po kabelce.

Byla hodně daleko od domova, takže tady určitě nikoho nepotká a nikdo ji tu nepozná. Proto ostatně jela z domova déle než hodinu, aby našla klidné místo, na němž by byla sama a kde by se mohla soustředit. Kde by se jí snad podařilo najít patřičná slova. Bohužel svůj účel cesta nesplnila, ale domů se jí ještě nechtělo. Nechtěla čelit soucitným pohledům a dobře míněným, ale nepřijemným poznámkám.

Pohledem znovu přešla po vznešeném průčelí hotelu.

Jednu skleničku. Pak se vrátím domů. A zítra se pokusím napsat aspoň stránku.

Otevřela kabelku, vytáhla malý kartáč a pročísla si jím vlasy ve snaze trochu je zkrotit.

Prsty nahmatala rtěnku. Zaváhala.

Jasná červeň ve skutečnosti nepatřila mezi její oblíbené barvy a rozhodně by ji nenapadlo rtěnku si koupit. Byl to vzorek, který dostala jako dárek k jakémusi koupenému zboží. Nikdy by nenašla odvahu něco tak bijícího do očí použít. Něco tak výstředního. I na jiných ženách jí rudá rtěnka připadala příliš nápadná. Vyzývaví – *podívej se na moje smyslná ústa.*

Třesoucími se prsty rtěnku otevřela, naklonila zpětné zrcátko a pečlivě se namalovala. Výsledek byl nečekaný: dívala se na ni vyzývavá a svůdná žena. Rychle sáhla do kabelky pro kapesník, aby rtěnku setřela. Když už jej měla skoro u úst, zarazila se. Znovu se na sebe podívala do zrcátka.

Srdce jí tlouklo.

Vypadám opravdu tak vyzývavě? zkoumavě se prohlížela. Bylo by zavrženíhodné cítit se aspoň jeden večer jako někdo jiný? Nebýt chvíli Perla Lowellová, žena, která už dlouho žije ve lži a přetvářce? Bylo by tak špatné zapomenout na bolest a neustálé ponižování, které musela poslední tři roky snášet?

Než to mohla důkladně zvážit, sáhla po klice a vystoupila z auta do chladného večerního vzduchu. Už dávno nechodila na večírky, ale byla si jistá, že černé jednoduché šaty bez rukávů a černé lodičky na nižším podpatku jsou na návštěvu baru ve čtvrtek večer *snad* docela přiměřené.

A pokud nejsou, nemůže se stát nic horšího, než že jí řeknou, aby odešla. Vyhazov z exkluzivního baru, kde ji nikdo nezná, by ve srovnání s tím, čím právě prochází, byl procházkou růžovou zahradou.

Elegantně oděný vrátný ji pozdravil a vedl ji halou obloženou dubovým dřevem k vyřezávaným starodávným dveřím s nápisem BAR vyvedeným zlatými písmeny.

Další neméně elegantní muž jí otevřel dveře a uctivě před ní smekl.

Perla vstoupila do rozlehlé, a přesto útulně působící místnosti obložené vzácným dřevem a vybavené starožitným nábytkem. Místnosti vévodil dlouhý barový pult. Za barem byly na otáčivém karuselu vystavené lahve s alkoholem. Barman potřásal stříbrným šejkrem a hovořil se dvěma mladými lidmi.

Perla se na chvíli zastavila a na prchavou vteřinu měla chuť otočit se na podpatku a rychle odejít. Přinutila se však udělat krok a pak další a dojít ke vzdálenému konci barového pultu. *Když už jsem tady...* Znovu se zhluboka nadechla, usadila se na vysokou stoličku a kabelku položila na pult.

A teď co?

„Co dělá hezké děvče jako vy na místě, jako je tohle?“

Zajíkla se a otočila se za hlasem.

„Už je to konečně o něco lepší. Ještě před minutou jsem si říkal, že tu někdo zemřel a že mi to neřekli.“ Barmanův bílý úsměv se ještě rozšířil, když si

ji s neskrývaným zájmem, a velmi důkladně prohlédl. „Jste už druhá osoba, která sem dnes večer zavítala a která se tváří jako fotbalový fanoušek po prohraném zápase.“

Být to před třemi roky, Perla by jeho chlapecký a dokonalý vzhled považovala za okouzující. Bohužel to bylo *ted* a ona v uplynulých letech zjistila, že vnější vzhled zřídka odpovídá tomu, jaký člověk opravdu je.

S námahou vyloudila na tváři úsměv a položila ruce na kabelku. „Já... já bych chtěla nějaký koktejl, prosím.“

„Jistě.“ Naklonil se blíž a pohledem ulpěl na jejích ústech. „Co by to mělo být?“

Přehlédla vystavené koktejly. Neměla ponětí, co to je za nápoje. Když byla naposledy v baru, módní pití byl koktejl jménem Amaretto Sour. Chtěla si říct o Cosmopolitan, ale nebyla si jistá, jestli nebude trapná. Nevěděla, zda koktejl už dávno nevyšel z módy.

Stiskla zuby a uvažovala o tom, že odejde. Zůstala na stoličce sedět jen z čiré tvrdohlavosti. Už příliš dlouho ji někdo pořád k něčemu nutil a sekýroval ji. Už příliš dlouho dovolila, aby někdo rozhodoval za ni, aby jí diktoval, co má dělat.

Jedno bylo jisté – rudá rtěnka nebyl nejlepší nápad. Nepochybně k jejím ústům přitahovala nežádoucí pozornost. Nechtěla však dovolit, aby unáhlené, ale celkem nevýznamné rozhodnutí stálo v cestě její malé vzpoury.

Napřímila ramena a ukázala na tmavě červený nápoj, do něhož byly zapíchané malé slunečnice. „Chci támhleten.“

Podíval se, na co ukazuje a zamračil se. „Martini s granátovým jablkem?“

„Ano. Co je s ním?“ zeptala se, když viděla, že se tváří nesouhlasně.

„No, je poněkud... suchý.“

Sevřela rty. „Dejte mi ho.“

„Ale slečno, dovolte mi –“

„Dejte dámě, co si přeje,“ vpravo za sebou slyšela hluboký hlas. Slabý, ale neklamný přízvuk prozrazoval, že patří člověku z oblasti kolem Středozevního moře. Zachvěla se.

Barman zmlkl, zvažněl, kývl hlavou a začal chystat nápoj.

Perla celým tělem vnímala přítomnost muže za sebou. Cítila se podivně ohrožená, ale za živého boha se nedokázala pohnout. Pevně svírala ucho kabelky.

„Otočte se,“ přikázal jí hlubokým hlasem.

Strnula. „Poslyšte, chtěla bych být sama –“

„Otočte se, mohu-li prosit,“ znovu ji oslovil chraptivým hlubokým hlasem.

Neřekl *prosím*, ale *mohu-li prosit*. Lehce staromódní fráze vzbudila její zájem. Zvědavost a ten hlas měly za následek, že se málem otočila.

Málem. Dívala se pořád před sebe.

„Právě jsem vás zachránil. Mohla jste se stát obětí nepoctivce a sukničkáře. Byl bych rád, kdybyste se místo poděkování ke mně aspoň otočila a mluvila se mnou.“

I když Perla v žaludku cítila podivné chvění, které vyvolal jeho hlas, zatvrdila se a rozhodla se nepodlehnout. Sevřela rty. „Nepotřebuju vaši pomoc... a nechci s nikým mluvit, takže...“

Podívala se směrem k barmanovi a zvedla ruku s úmyslem zrušit svou objednávku. Jela sem takovou dálku... doufala, že ji neznámé prostředí nebude rozptylovat... najde správná slova pro svou řeč... objedná si nějaké pití... A dokonce našla odvalu použít rudou rtěnku. A všechno, přičemž nápad se rtěnkou byl pravděpodobně nejhorší, naprosto všechno se zvrtilo

v nečekanou katastrofu. Ze všech sil se snažila udržet emoce pod kontrolou.

Za ní stál v nepřijemném tichu muž, který prohlásil, že je její zachránce. Věděla, že tam pořád je, protože cítila jeho vůni: kořeněnou, mužnou a syrovou, a slyšela jeho klidný dech. Měla chuť podívat se přes rameno, ale potlačila ji.

Zvedla znovu ruku, aby upoutala barmanovu pozornost, ale ten měl pohled upřený za ni... na muže, z jehož osobnosti cítila vyzařovat moc s velkým M.

Sledovala, jak v ochromujícím tichu barman kývl v odpověď na neslyšný příkaz, obešel barový pult a s jejím koktejlem na podnose zamířil do vzdáleného temného koutu místnosti.

Perla se plna rozhořčení konečně otočila. Vysoký, tmavovlasý a urostlý muž pomalu kráčel ke stolku, na němž už stály dvě sklenice. V jedné byl jakýsi koktejl a ve druhé, pravděpodobně jeho, bylo něco tmavého.

Zmocnil se jí hněv. Spustila nohy ze stoličky na krásnou dřevěnou podlahu a zamířila k němu, aniž by přemýšlela o tom, co udělá a co mu řekne. „Kdo si kčertu myslíte, že jste?“

Otočil se k ní tváří a další slova zamrzla Perle v hrdle.

Byl úžasný. Neuvěřitelně nádherný. A tak neskutečně sexy, že na něho jen ohromeně zírala. S těžko skrývaným obdivem se dívala na jeho tvář, na matnou olivovou pleť a nápadně pravidelné rysy obličeje. Na hladké tváři měl pěstěné strniště a v černočerných vlasech byly na spáncích patrné jen slabé nitky šedých vlasů. Věděla jedno: nikdy se neměla otočit, nikdy neměla jít za ním.

Měla poslechnout své instinkty a rychle odejít.

Bože, copak jsem se nepoučila ze svých chyb? Udiveně zakroutila hlavou a udělala krok dozadu. Proč jen jsem sem chodila? Tady nemám co dělat a už vůbec

bych neměla tak neomaleně zírat na neznámého mužského. Kdyby mě tak viděl někdo známý, říkala si.

Mizím!

Nohy ji neposlechly.

Pohledem oříškově hnědých hlubokých očí teď pozorně a soustředěně zkoumal její tvář. Zastavil se u jasných zelených očí a pak pomalu klouzal níž a začal přejíždět po její postavě od hlavy dolů a stejně pomalu se zase vracel nahoru. Perla si uvědomila, že zadržuje dech a že prsty křečovitě svírá ucho kabelky.

Krásné cizincovy oči s obdivuhodně hustými černými řasami se upřeně zahleděly na její vlasy. „Ta barva je přírodní?“ zeptal se po chvíli.

„Prosím?“

„Ta rezavá barva. Je přírodní?“ opakoval netrpělivě.

Její nervozita maličko opadla. „Samozřejmě že je přírodní. Proč bych si měla barvit –“ Zarazila se, protože si uvědomila, že ji nezná, a tak nemůže vědět, že není marnivá a že barva vlasů je pro ni nedůležitá. „Je přírodní, stačí? Mohl byste mi teď říct, na co si to hraje? A dal jste bez dovolení odnést moje pití.“

„Neumíte se chovat, jak se zdá. Jen jsem učinil nápravu.“ Odsunul židli. „Posaďte se prosím.“

Zvedla obočí a zůstala stát.

Pokrčil rameny a také vstal.

Rozhořčeně vydechla. „A chovat se umím. Nevím, jestli se to dá říct o vás. Objevil jste se a zasáhl jste do situace, kterou jsem zvládala. Myslel jste si, že barman přeskočí pult a napadne mě za bílého dne před zraky ostatních hostů?“

Přestal se zabývat barvou jejích vlasů a podíval se jí do očí. „Před jakými hosty?“ zeptal se.

„Před těmi lidmi –“ Rozhlédla se a odmlčela se. Mladý pár už odešel. Kromě číšníka, který se zabýval úklidem stolů, tu byl jen barman a tento cizinec.

A ještě zahlédla, že ten číšník právě mizí za lítacími dveřmi.

„Tohle je seriózní místo. Něco takového se tu nemůže stát.“

„A z čeho tak usuzujete? Chodíte sem často?“

Zrudla. „Ne, ovšemže ne. Ale nejsem naivní. Já jen... Jen jsem si myslela...“

„Že zdejší muži jsou méně opovážliví než ti na ulicích Londýna?“ usmíval se, ale oči měl vážné.

„Ne, to si nemyslím. Přišla jsem, abych si v klidu dala něco k pití.“ Podívala se na velmi barevný koktejl, který stál vedle jeho sklenice s něčím tmavým.

Ukázal znovu na židli. „Klidně se napijte. A nebojte se, že budete muset konverzovat. Můžeme tu jen tak sedět a... mlčet.“

Zase vzbudil její zvědavost. Zamyslela se. *Nebo možná jen potřebuju chvilkové rozptýlení, abych nemusela přemýšlet o tom, co mě čeká, až odtud odejdu.*

Zvedla oči, aby se na něho podívala. Bála se, aby nepoznal, s jakým obdivem si prohlíží jeho pravidelné hezké rysy, nedbalé strniště, široká ramena pod dokonale padnoucím oblekem. Hedvábnou kravatu měl ležérně povolenou. Vlasy měl trochu rozčuchané, jako by si je několikrát prohrábl prsty.

Okolo úst měl vryté hluboké rýhy, a když zarískovala a znovu se mu podívala do očí, zahlédla tam něco, co jí rozbušilo srdce.

A v tu chvíli si byla jistá, že ten krásný cizinec tu není proto, aby se seznamoval s ženami. Ať už s bezbrannými nebo ochotnými.

Jeho oči jí prozradily, že netouží lovit ženy. Viděla v nich bolest.

Mlčela.

Privřel oči, jako by věděl, na co myslí. Sevřel rty. Pomyšlela si, že ji podruhé asi ke stolu nepozve.

Nečekaně udělal krok dopředu a odtáhl židli od stolu. „Posaďte se. Prosím.“

Perla se posadila. Přisunul k ní její koktejl.

„Děkuju,“ zamumlala.

Naklonil hlavu a pozvedl k ní svou sklenici. „Na nemluvení.“

Přitukla si s ním. Alkohol jí páčil v hrdle. Chladil i páčil současně. Na jazyku pocítila trpkou chuť granátového jablka. Přivřela oči a na malou chvíli byla šťastná. Síla jeho zkoumavého pohledu jí zase zvedla víčka.

Měla dojem, že je jejími vlasy fascinovaný. Napila se trochu víc zčásti proto, aby rychle dopila a mohla odejít a zčásti proto, aby se nemusela na něho dívat.

Vypili svoje nápoje v tichu.

Se zneklidňujícím pocitem lítosti položila Perla prázdnou sklenici na stůl.

Muž udělal totéž. „Za to, že jste se zdržela prázdného tlachání.“

„Řekla jsem vám přece, že proto jsem sem nepřišla. Pokud bych si chtěla popovídat, vzala bych s sebou nějakou kamarádku. Nebo bych přišla dřív, když tu asi bývá mnohem víc lidí. A mám dojem, že vy jste sem přišel v tuhle dobu ze stejného důvodu jako já.“

V jeho obličejí se na zlomek vteřiny objevil bolestný výraz, ale vzápětí zmizel. „Váš dojem je správný.“

Pokrčila rameny. „Pak mi nemusíte děkovat.“

Nehýbal se, jen pohled opět zvedl k jejím vlasům. Vzápětí se jí zadíval na ústa, a Perla si náhle uvědomila, že má rudé rty. Podvědomě si olízla spodní ret.

Vydal hluboký chraptivý zvuk. Zněl jí dost nepatřičně, ale současně způsobil, že se jí vztyčily chloupky na kůži. Ještě nikdy nereagovala na blízkost muže tímhle způsobem. Nebyla si jistá, jestli jí to má děsit, nebo těšit.

„Jste ubytovaný tady, v Macdonald Hall?“ zeptala se. Doufala, že nezávazným hovorem utlumí pocity, které v ní vzbuzoval.

Ruku, kterou měl položenou na stole, pomalu sevřel v pěst. „Dnes a ještě pár dalších nocí, ano.“

Zvedla pohled od jeho ruky k jeho tváři. „Proč mám pocit, že tu jste proti své vůli?“ zeptala se.

„Ne vždycky můžeme ovlivňovat svůj život. Jsem nucený tady ještě několik příštích dnů zůstat. A vůbec to neznamená, že mě to těší.“

Podívala se na jeho prázdnou sklenici. „Možná, že pak možná nezůstanete jen u jedné skleničky?“

Pokrčil rameny. „Pití je jeden způsob, jak přinutit čas, aby běžel rychleji, myslím si.“

„Když jste skoro o půlnoci sám v baru, není toho o moc víc, co by vás mohlo zabavit,“ řekla Perla.

Zvedl tmavá obočí. „Ale já nejsem sám. Už ne. Zachránil jsem jednu slečnu v nesnázích, a mojí odměnou je teď její společnost.“

„Já nejsem slečna v nesnázích. A kromě toho o mně nic nevíte. Stejně jako já nevím nic o vás, pane...?“

Její očividná snaha zjistit, jak se jmenuje, vyšla naprázdno. Zdálo se, že jí na chvíli přestal věnovat pozornost, protože mával na barmana a ukazoval na jejich prázdné sklenice.

„Myslím, že bych si už další pití neměla dávat –“

Přivřel oříškové oči a podíval se na ni. „Ale právě jsme se seznámili. Zrovna jste mi říkala, že o mně nic nevíte.“

„A vy jste ještě před deseti minutami chtěl být sám, vzpomínáte? A kromě toho – proč si myslíte, že vás chci poznat?“

Jeho pousmání bylo napůl sebevědomé a napůl omluvné. *Zvláštní a zneklidňující kombinace*, pomyslela si.

„Nemyslím si to. Promiňte mi mou domýšlivost. Pokud si přejete odejít, můžete.“

Po jeho zdvořilých slovech s jistou dávkou arogance stiskla zuby. Ale nedokázala od fascinujícího muže odvrátit zrak... a váhala.

Olízla si rty a okamžitě toho zalitovala, protože tím přitáhla jeho pohled. „Nepotřebuju vaše dovolení, ale já... dám si ještě jednu skleničku.“

Rozvážně pokývl hlavou. „*Efcharisto*.“ Jeho hlas a to, jak jeho rty formovaly to slovo, jí opětovně rozechvělo žaludek.

„Co to znamená?“

„Řecky děkuji.“

„Ach vy jste Řek? Miluju Řecko. Před nějakou dobou jsem byla na Santorini na svatbě jednoho zákazníka. Vzpomínám si, že jsem si tehdy říkala, že bych se tam také jednou chtěla vrátit a vdávat se tam. Podle mého názoru to je jedno z nejkrásnějších míst na zemi –“ Perla se náhle odmlčela, protože mu po obličejí přejel stín. „Promiňte. Vadí vám, že říkám nesmysly?“

Zvedl jeden koutek úst. „Nejsou to nesmysly, a nevadí. Takže vy milujete Řecko. Co jiného ještě milujete?“

Sklopila oči a hned je zase k němu zvedla, skoro proti své vůli. „Bude se vám zamlouvat, když řeknu dlouhé procházky v dešti s někým výjimečným, poslech krásné hudby a večery u krbu s knížkou?“

„Jen když to bude pravda. Já osobně déšť nesnáším. Dávám přednost slunci. A moři.“

„Ani někdo výjimečný vám nevyhovuje?“

Znovu spatřila na jeho tváři výraz, jenž byl směsí bolesti a provinění, a tentokrát hned nezmizel. Pak pokrčil rameny.

„Jen když máte štěstí, že někoho takového potkáte, a dokážete si to štěstí udržet...“

Skousl si ret, ale nemohla na to nic říct, protože barman jim začal servírovat objednané pití. Znovu v tichu popíjeli své nápoje. Když cítila, že se na ni dívá, troufale mu pokaždé vrátila pohled.

Prošedivělé spánky spolu s neoholenou bradou přispívaly k jeho nevšednímu vzhledu. Byl to charismatický a nesmírně přitažlivý muž. Zrychlil se jí tep. Připadal jí nejasně povědomý. V duchu vrtěla hlavou, a nakonec se rozhodla, že ho musela už vidět v novinách nebo v televizi. To, jak sebevědomě se choval a jak působil na ostatní, podporovalo její dojem. A ovšem i fakt, že byl tady, v Macdonald Hall, v jednom z nejexkluzivnějších klubů v zemi.

Sevřel sklenici. Nesl ji k ústům s pohledem upřeným do jejích očí. Začalo jí být horko i na místech, o nichž si myslela, že zůstanou navždy chladná. Pokoušela si namluvit, že za to může alkohol, ale vzápětí to zavrhla a rozhodla se nic si nenalhávat.

Už nikdy si nebudu nic nalhávat!

Ten muž ji přitahoval. Jeho úžasná tvář, posmutnělé oříškově hnědé oči, zarostlá brada, kterou by ráda pohladila, aby zjistila, jestli je tak drsná, jak se jí zdá. Myšlenky, které se jí honily hlavou, představy, které nedokázala zahnat, ji šokovaly a styděla se za ně.

Dívat se není zločin, říkala si. A muž byl jako nádherný obraz, z něhož nemohla spustit oči.

„Dávejte si pozor, malá. Ten velký zlý vlk před vámi má hrozně ostré zuby.“

To varování, pronesené tichým hlasem, přerušilo její úvahy.

Co to dělám?

Chvatně odložila sklenici, ze které se skoro nenapila, vstala a vzala si kabelku. „Já... máte pravdu. Varování je na místě, a... díky za pití.“ A zdvořile ještě dodala: „A za společnost.“

Zadržela dech, když se zvedl a v celé své výši se nad ní tyčil. „Budete řídit?“ zeptal se.

„Ano, ale druhé skleničky jsem se sotva dotkla a –“
 „Můj šofér vás odveze domů.“

Při pomyslení, že se vrátí domů v autě cizího muže, se jí skoro udělalo špatně od žaludku! Sice byla téměř půlnoc, ale stačil by jeden zvědavý pohled, aby se naplno roztočil mlýn pomluv. Už i tak toho bylo hodně, s čím se musela potýkat.

„Ne. Je to od vás velmi laskavé, ale není to nutné.“

Privřel pozoruhodné hypnotizující oči. Perla se s obdivem dívala na jeho velmi husté černé řasy. Vnímala jen to, a možná i to, že svěsil koutky úst. Šokovalo ji, že doufá, že je to výraz zklamání, a ustoupila o krok dozadu.

Když ustoupila ještě o jeden krok, pochopil to.

„Dovolte, abych vás aspoň doprovodil k autu.“

„Jsem sama schopná –“

„To nebyl návrh.“

Cesta k autu jim trvala jen několik minut, ale jí připadala jako nejdelší cesta v životě. Vysoký, tmavý a nebezpečný cizinec se snažil svůj dlouhý krok přizpůsobit jejímu. Perla celou dobu cítila, že se na ni dívá. Sama se snažila na něho nepohlédnout. S každým krokem, jímž se blížili k hotelovému parkovišti, v ní vzrůstal pocit, že prohrává rozhodující životní bitvu.

Zastavila se u svého auta a obrátila se k němu. „Říkala jsem vám, že to není nutné. Ale stejně vám děkuju.“

„Ještě nejste mimo nebezpečí.“

Zvedla oči. „Co tím myslíte?“ zeptala se zajíkově.

O krok k ní postoupil.

Z jeho těla sálalo teplo.

„Ze nebezpečí ještě trvá. Nechci skončit náš rozhovor, ne hned teď.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Magnátův omyl. Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.